

Українська держава понад усе!

Видання Історичного клубу “Холодний Яр”

2018 рік

Вересень

Число 9 (391)

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ПРИКЛАД ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

З РОСИ І ВОДИ!

19 липня 2018 р. ізраїльський кнесет ухвалив “Основний закон: Ізраїль – національна держава єврейського народу”. “Цим законом ми визначили основні принципи нашого існування, – наголосив прем’єр-міністр Ізраїлю Беньямін Нетаньяху. – Ізраїль – це національна держава єврейського народу, яка поважає права всіх його жителів”.

Оглядач Української служби Бі-Бі-Сі Олександр Баранов зазначив, що закон визначає Ізраїль як історичну батьківщину євреїв та їхній “національний дім”, у якому вони реалізують своє право на національне, культурне, релігійне та історичне самовизначення. Тепер це право належить виключно єврейському народу. Державною мовою Ізраїлю, згідно із законом, є іврит. Арабська мова більше не державна...

І згадав я міжнародну конференцію “Націоналізм у Європі”, яка відбулася в Лодзі (Польща) 16 – 18 вересня 1992 року. Участь у ній взяли делегації з України, Польщі, Німеччини, Білорусії, Франції, Чехо-Словаччини, Угорщини, Ізраїлю та Росії.

Чи не в кожній делегації були представники єврейського народу. Але не проблеми Держави Ізраїль хвилювали їх, не доля арабської меншості – делегатів більше турбувало піднесення національного свідомості корінного населення Східної та Центральної Європи.

Ставлення більшості учасників до націоналізму було недорозуміливе. Ось декілька цитат із документів конференції: “агресивний націоналізм”, “націоналізм неизбежно вызывает в памяти ненависть, жестокость, психическое и физическое насилие”, “титлеровский национализм”, “национализм, который является моральной никчемностью”,

“БЄЙ, БЄЙ МОСКАЛЄЙ!”

Згадаймо футбольний матч київського “Динамо” проти московського “Спартак” в 1994 році. Він перетворився в могутній вибух національного і територіального патріотизму. Сто тисяч людей, з’єднаних одним почуттям – перемогти! Це був грандіозний антимосковський зрив. Російськомовні радісно і грізно ревіли: “Кі-е-ев! Кі-е-ев!!!” Коли диктор начитував прізвиська московських футболістів – свист, тупіт, ненависть переливалися із чаші величезного стадіону на столицю. Над стадіоном лунали антрисойські вигукки. Російськомовні кияни скандували: “Смерть москалям!”

А що творилося, коли, програючи 0 : 2, наші все ж здобулися на перемогу 3 : 2! Бурхлива радість,

“национализм как политическая идеология порабощения является одной из наиболее угрожающих миру доктрин”, “опасность национализма аксиоматична”...

Головним прокурором конференції став житель Єрусалима Ілля Леваш, що наполегливо вдавав із себе професора. Він не тільки судив, а й невтомно давав поради, як нам жити, якою філософією керуватися, який політичний устрій вибирати, яким змістом наповнювати свої держави. Ілля Леваш був щиро засмучений тим, що “национальный фактор стал структурообразующим ядром новой политической ситуации в Европе”, що “народы охвачены жаждой национальной самоидентификации”. Бентежило його, що “в фаворе – нация, национальная идея, национализм”. Це докорінно розходилося з його “науковими” висновками, що “нация – не сущностный процесс”, що “главное – человек”.

Пан з Єрусалима весь час повторював, що “коренная нация – нерабочее понятие”, що розділяти населення на автохтонне та прийшло – “это зоологический принцип, одичание”. На його переконання, “титутельная нация должна быть только названием государтву и больше ничего”. Ясна справа, що він не мав на увазі Ізраїль.

Коли ж я запитав у єрусалимського дорадника, як він дивиться на те, щоб євреї дали лише назву своїй державі, а заповнили її арабським змістом, пан Леваш вийшов з рівноваги... Енергійно допомагав йому вибудовувати концепцію державного будівництва для України і московський єврей Павел Полян (він теж удавав професора, хоча не мав жодного наукового ступеня). Подякувавши за те, що “профессор Леваш сделал очень хорошее пред-

ложение заменить понятие «коренная нация» на «титутельную нацию», что звучит «более корректно», пан Полян додав трохи і своєї хитрості: “Критерий этнических земель очень сомнительный и очень опасный”.

І ось прийшов день 19 липня 2018 року. І кнесет Держави Ізраїль своїм вікопомним рішенням спростував усі ці антиісторичні твердження своїх співгромадян! І все стало на свої місця! Ізраїльський парламент визнав, що Всеукраїнське політичне об’єднання “Державна самостійність України”, яке я представляв на конференції в Лодзі, мало рацію: нації мають право на побудову своїх національних держав.

Звичайно, є й інші точки зору. Так, арабський депутат кнесету Ахмед Тібі назвав ухвалення закону про єврейську державу “смертю демократії в країні”. Неурядова організація “Адала”, що захищає права арабського населення, розцінила новий закон як досягнення етнічної переваги за допомогою расистської політики.

Закон викликав обурення арабської меншини, що становить приблизно 20 % населення країни. На переконання арабської меншини в Ізраїлі, прийняття цього закону є порушенням їхніх прав. Арабський депутат кнесету Айман Уда назвав його “законом про єврейську перевагу”, що перетворив арабів у громадян другого сорту. Вони, мовляв, і раніше піддавалися дискримінації в таких сферах, як освіта, охорона здоров’я та забезпечення житлом, а тепер і поготиб.

“Ми будемо і далі забезпечувати громадянські права в ізраїльській демократії, але у більшості теж є права, і більшість приймає рішення”, – слушно заявив прем’єр-міністр Нетаньягу.

“Основний закон: Ізраїль – національна держава єврейського народу” не може бути оскаржений у суді, повідомила агенція BBC NEWS.

Ширше про конференцію в Лодзі я написав у книжці “Здолати Росію”, яка має вийти наприкінці вересня ц. р. Підбиваючи підсумки тієї конференції, я написав: “Хто б не засуджував націоналізму, нації є, вони існують і проявляють себе, конкурують, воюють. Вони визначають історичний розвій. Вони – суб’єкт історії”.

Цей висновок ствердили своїм історичним рішенням депутати кнесету. Шалом ім!

Закликаю народних депутатів України в подальшій своїй діяльності діяти так само, як депутати кнесету, – твердо, рішуче і згідно з національними інтересами.

Рішення ізраїльського парламенту від 19 липня 2018 р. для нас, українців, повинне стати взірцем державної політики. Україна має стати національною державою українського народу!

Роман КОВАЛЬ
Історичний клуб “Холодний Яр”

Світлина В. Березовського

Минуло 20 років, і вболівальники, насамперед фанати, відіграли вирішальну роль під час Революції Гідності. А вигнавши Януковича, взяли до рук зброю і пішли на фронт битися з москалями. Майданівці й стали тими ідеальними українцями, про яких я мріяв, приростаючи яких наклеював. Саме вони виявили волю до вільного життя, волю до ієрархії, бажання бути корисними своєму народові та віру в його перемогу.

Залишилося ще виявити волю до влади.

Роман КОВАЛЬ

Дж.: Коваль Р. Здолати Росію / Упор. В. Рог, Ю. Юзич. – Київ: Історичний клуб “Холодний Яр”; в-во “Холодний Яр”, видавець М. Мельник, 2018. – 576 с. – (Серія “Українська думка”. – Кн. 2).

Нашому товаришеві Владленові Ковтуну 28 серпня виповнилося 80 років. У нього багато здобутків, але для нас головне, що він поет, творець української культури.

Пісні на його слова співають народні артисти України Олександр Василенко, Олег Дзюба, Світлана Мирвода, Фемій Мустафаєв, Микола Свидюк та Олесь Харченко. Всі вони вшанували ювіляра на вечорі 30 серпня у Колонній залі Київради. Співали також заслужені артисти України Анжела Вербицька, Каріна Карасьова, Юрій Ракул, квартет “Явір”, дует сестер Турчак – Галина і Людмила.

З п. Владленом співпрацюють такі видатні українські композитори як Олександр Бурмицький, Леонід Попернацький, Микола Свидюк, Ігор Якубовський та Анатолій Горчинський. Творчо співпрацює з ним поет Микола Луків, який також у той вечір вітав ювіляра.

З Владленом Ковтуном нас познайомив Холодний Яр. У пошуках спогадів Юрія Горліса-Горського п. Владлена привів до мене на Курську Василь Яблонський.

Відтоді п. Владлен став популяризатором Холодного Яру. Він придбав десятки книжок і поши-

рив їх серед своїх друзів та рідних. Жертвував на вшанування героїв Холодного Яру. Написав вірші про холодноярське козацтво. Саме з його вірша я взяв епіграф до книжки “Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру”:

Навесні оживуть срібнолисті тополі,
Край дороги залеліють дубці-ясени –
Йі до Холодного Яру зберуться на раду про волю
Козаки-гайдамаки – вкраїнської волі сини.
Як колись їх діди – вони висвящать зброю...

На вечорі з нагоди 80-ліття пролунала пісня-триптих, де є ці слова, – “Ярій віки, Холодний Яре!”. Чудово виконав їх наш давній приятель Ігор Якубовський.

Ми пишаємось, що Владлен Ковтун є членом Історичного клубу “Холодний Яр” і бажаємо йому довгих літ, повних творчого натхнення!

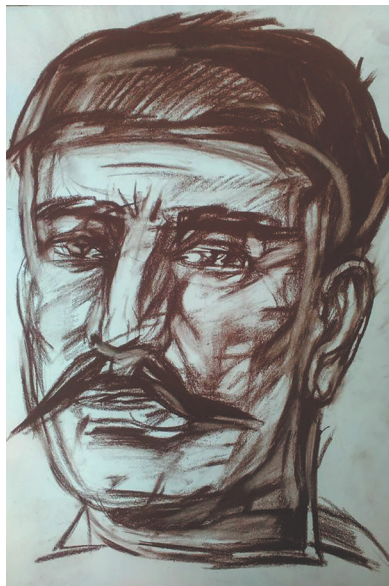
Від імені “Історичного клубу “Холодний Яр” та редакції газети “Незборима нація”
Роман КОВАЛЬ

На світлині Романа Ковалю – Владлен Ковтун із сином Владиславом. Київ, 30 серпня 2018 р.

10 ЗАПОВІДЕЙ ВОЛОНТАРИСТА

1. Ти є людина, поки стремиш піднятися.
2. Твори себе сам.
3. Не роби із себе предмета власної любові й звільнишся від вічного страху, що є твоїм щоденним гостем.
4. Убий все, що хоче твого знищення й упадку.
5. На світі ти не сам: дивись, слухай і пізнавай, щоб не зупинився передчасно.
6. Здобувай світ світлом і духом, бо темнота потрібна для смерті, а спокій – для тіла.
7. Стремись до вершин і подай руку тим, що мають тугу за летом.
8. Будь твердий до себе і будеш справедливий.
9. Не піддайся і коли ти розп’ятий.
10. Радий, що ти є і що твій шлях нескінчений.

На малюнку
Бур’ян Д. “Отамась”.
Папір, сепія-олівець. 29,7×42 см.
Намальовано 25 червня 2018 р.

З МИНУЛОГО...

ЗУСТРІВ НАЙКРАЩОГО ДРУГА

Коли я вперше прочитав газету “НН”, то в мене було таке душевне піднесення, неначе я після довгих-довгих років розлуки і поневірянь зустрів свого найкращого друга молодості.

Дай Боже, щоб Ваші щирі слова допомогли об’єднати Україну в одну велику сім’ю!

Ми кожен день чуємо по радіо і по телебаченню брехню від агентів різних партій, які один одному “брат і товариш”; розуміємо, що їхнє завдання одне: дробити державу

і націю, сіяти ворожнечу і недовіру. Вони одурили нас, коли проголосували за незалежність. Це вони зробили, щоб всістися за наш стіл. І всілися, і три роки сиплють брехню нашому народові.

То ж, шановна редакціє, сійте зерна правди. Зійде Воля!

Василь ХАРКО
Львівська обл.

Дж.: Незборима нація (Київ). – 1994. – Ч. 7 (49). – Квітень. – С. 4.

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

ПРИГОДА В КІПТЯХ

17 вересня 2008 р. відійшов на Луки Сварожі Ренат Польовий, видатний інженер-винахідник, краєзнавець, меценат кобзарства, українських хорів, УКК, УТС, УРП, ДСУ, Історичного клубу “Холодний Яр”, автор книжок “Кубанська Україна” та “Кобзарі в моєму житті”. Пропонуємо увазі читачам “Незборимої нації”, якій багато років допомагав Ренат Петрович, уривок з його спогаду. Повністю читайте його в книжці “Здолати Росію”

22 вересня 1990 р. київський самодіяльний хор “Томін” виїхав автобусом до Чернігова для участі в організованих національно-патріотичною громадою міста масових політичних заходах. Очоловав поїздку керівник хору Леопольд Ященко. Супроводжував “Томін” представник чернігівського Руху, який перебував у нашому автобусі. Взяти участь у цьому заході випало й мені. Цим самим автобусом до Чернігова транспортувалися агітаційні матеріали: газети, листівки, брошури. Слідом за нами йшов автобус із львівськими рухівцями...

Дорогою в салоні автобуса панував піднесений настрій. Одна за другою лунали пісні. Та за селом Семиполками, що на межі Київської та Чернігівської областей, нас зупинила автоінспекція. Група людей у цивільному вимагала, щоб ми повертали до Києва. Незважаючи на вимогу, за півгодини автобуси рушили до Чернігова. Представник чернігівського Руху пояснив, що Чернігівський обком компартії вирішив зрівнати намічену політичну акцію демократичних сил. Для участі в цих заходах усі райкоми комсомолу зобов’язали виділити загони комсомольців.

У селі Кіптях, що лежить на роздоріжжі шляхів на Чернігів і на Ніжин, нас знову спинила автоінспекція. До першого автобуса, у якому їхав хор, впритул поставили вантажівку. Такою ж вантажівкою підперли ззаду другий автобус. Таким чином міліція заблокувала можливість подальшого руху. Ті самі люди в цивільному ультимативно заборонили нам їхати до Чернігова. Та повертатися до Києва ми не бажали. Зупинка розтяглася на багато годин.

До Чернігова попутним автобусом поїхав наш представник повідомити про несподівану перешкоду. В очікуванні розв’язки наші влаштували імпровізований концерт. У своєму барвистому народному вбранні хористи (особливо жінки) мали вельми привабливий вигляд. Поступово почали сходити-

ся мешканці села. Жінки-хористки ласкаво запрошували їх до гурту поспівати разом. Але ті зупинялися віддалік і насторожено спостерігали. Трьох дівчат, що з цікавістю підійшли до хору, череватий чоловік, певно із сільських начальників, з лютою лайкою відігнав геть.

Пізніше ми дізналися, що начальство пустило по селу чутку, що приїхали бандерівці.

Незабаром прибуло кілька автобусів із комсомольцями, які, оточивши нас, відтіснили хор в автобус. Разом із колгоспним активом вони здійняли неймовірний галас, вимагаючи нашого повернення до Києва. Молода місцева вчителька, товстенька рум’яна блондинка в окулярах, репетувала:

– Не пустимо! Нема чого нашим людям голови баламутити!

А худоща скорчена баба у великих кирзаках і засмалцьованій довгій куфайці з дубцем у руках придибала бити тих, хто “у війну знущався з неї”.

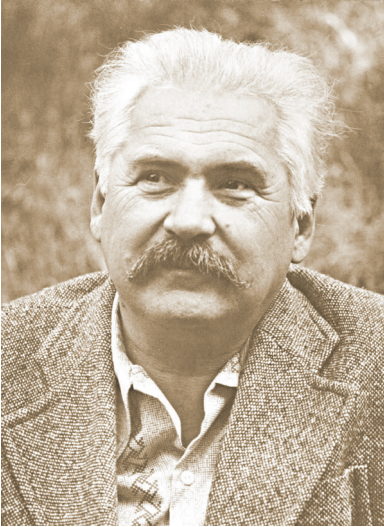
Натовп дедалі більше шаленів. Били у вікна автобуса. На спокійний діалог не надавалися. Спроба Ященка порозумітися скінчилася тим, що один із молодиків-комсомольців вихопив у нього з рук сопілку. На вимогу повернути сопілку молодики з глузливим реготом передавали її один одному.

Безчинство припинив народний депутат Олександр Гудима, який прибув із Чернігова. Рішучим тоном він наказав розблокувати дорогу автобусам. Нападники розгубилися й принишкли. Але ненадовго. Одержавши від влади нові вказівки, поновили бешкет. Дуже молодики, вхопивши Гудиму по під руки, почали волочити його по шосе – то в одному, то в іншому напрямку. Інші штурхали його в спину й потилицю.

Тоді ми вийшли з автобусів і лягли на шосе, зупинивши рух. Лежали кілька годин, утворивши на всіх трьох напрямках величезні багатокілометрові транспортні затори. Вуха глухли від ревища тисяч автосирен.

Усю цю картину знімав кінокамерою кінооператор, що прибув разом із Гудимою. Для зручності зйомок він виліз на цистерну великого бензовоза. Приймаючи кінооператора за свого, нападники перешкод йому не чинили.

Уже перед заходом сонця влада виробила план дій, щоб розблокувати шосе. Сконцентрувавши сили, вони несподівано вискочили на шосе і, вхопивши нас за руки й ноги, постягали із проїжджкої частини. Одра-

зу по дорозі суцільними потоками рушив автотранспорт. Нам залишалось лише із жалем спостерігати.

Тим часом влада довідалася, що кінозйомку вів оператор Руху. Почалися пошуки кінооператора. Хористи сховали його у своєму автобусі, накривши одягом, а шукачам сказали, що той попутним авто поїхав до Чернігова.

На прохання кінооператора, який хотів до початку вечірніх новин о 21-й год. доправити зняті ним стрічки до київського телецентру, ми вирішили їхати до Києва. Це влаштувало владу, і ми безперешкодно вирушили назад. Дорогою, коли вже сутеніло, перевантажили агітаційні матеріали в авто, яке повезло їх до Чернігова.

До телецентру прибули вчасно. Залишили там кінооператора і відразу ж знову вирушили до Чернігова. На цей раз обійшлося без пригод. Наступного дня хор виступав із патріотичними піснями на майдані Чернігова.

У ті часи конаючий московсько-більшовицький режим у лютому безсилі намагався втримати свою владу. До подібних заходів влада вдалася в Народицькому районі на Житомирщині. Аби завадити прибуттю автобусів із представниками демократичних сил Києва до місця розстрілу більшовиками в 1921 році героїв Другого зимового походу Армії УНР неподалік містечка Базара (з метою вшанування їхньої пам’яті), влада поспіхом стягла з колгоспних полів на шосе сільськогосподарську техніку...

А ті кінострічки, що ми з-під Кіптів привезли до київського телецентру, телебачення продемонструвало лише через два роки – вже в часи незалежності України.

Ренат ПОЛЬОВИЙ

ТАРАС ЛІСЕВИЧ-“ДОК”

6 липня 2018 р. пішов із життя лікар і боєць ДУК “Правий сектор” Тарас Лісевич-“Док”. Тарас помер через серцевий напад.

“Добра, чуйна людина, жартівник-філософ і разом з тим мужній та ідейний боєць, з яким нам довелося пліч-о-пліч боронити неньку Україну. Він міг би ще суттєво докластися до будівництва нової України!” – так написали про нього товариші з “Правого сектору”.

Роман КОВАЛЬ

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

“Сумщина в боротьбі” Р. Ковалю, В. Моренця та Ю. Юзича – 150 грн.
“Український календар Визвольної боротьби” Романа Ковалю – 55 грн.
“Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 30 грн.
“Отаман Зелений” Р. Ковалю – 70 грн.
“Прочитайте тую славу” Ольги Страшенко – 45 грн.
“Подєбрэдський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 1) – 200 грн.
“Подєбрэдський полк” Армії УНР Р. Ковалю, В. Моренця та Ю. Юзича (т. 2) – 100 грн.
“Отаман Орлик” Р. Ковалю – 55 грн.

“Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 70 грн.
“Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 65 грн.
“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 60 грн.
“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 80 грн.
“Солодко-гіркий романс”, аудіодиск Людини Хворост, 100 грн.
“Історія України-Русі” Миколи Аркаса – 70 грн.
“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 400 грн.
“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 300 грн.

HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

“Сумщина в боротьбі” Р. Ковалю, В. Моренця та Ю. Юзича – 190 грн.
“Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 62 грн.
“Похід Болбочана на Крим” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 1) – 225 грн.
“Подєбрэдський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 125 грн.
“Український календар Визвольної боротьби” Романа Ковалю – 80 грн.
“Отаман Зелений” Романа Ковалю – 95 грн.
“Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 50 грн.
“Прочитайте тую славу” Ольги Страшенко – 70 грн.
“Отаман Орлик” Романа Ковалю – 80 грн.
“Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 97 грн.
“Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 89 грн.
“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 90 грн.
“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 100 грн.
“Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 95 грн.
“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 450 грн.
“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 350 грн.
Аудіодиск “Солодко-гіркий романс” Людини Хворост – 125 грн.
Книги можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім’я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

“У ХОЛОДНІМ ЯРУ...”

У мене завжди викликають повагу люди, насамперед чоловіки, які мають свою справу і, попри життєві перепони, ведуть її через усе своє життя. З Романом Ковалем я познайомився заочно за пару тижнів до квітневих вшанувань у Холодному Яру, а особисто – у перший день фестивалю і ще не дуже багато про нього знаю. Але тисячі людей, які я побачив у Холодному Яру, – лівова частка заслуги саме пана Романа, бо це його дитинка!

Ідея відродження історичного духу Холодного Яру сама по собі безцінна, вкрай необхідна під час війни, тому що це міцний шовковий шов, яким ми зшиваємо історію із сучасністю, – це взагалі фундаментальна річ! Низькій Вам уклін, пане Романо! І те, що Ви вже зробили, це вже стало історією!

Декілька слів про своїх старих та нових друзів, що стояли на холодноярській сцені та дарували людям своє слово та музику. Сергій Василюк і його рок-гурт “Тінь Сонця”. Це було для мене відкриття, хоча я чув про них від друзів, щось слухав в одне вухо в Інтернеті, але

не хочу вживати слово “професійно”, він уже це слово переріс! Браво, Тарасе! Слухаючи тебе, не віриться, що якихось 5 років тому бандура була несучасною, немодною! Однак час бандури та кобзи знову настав! Це відродження, по суті – культурне явище, є яскравим свідченням того, що кобза та бандура є питомо українськими за духом, за мелосом, за енергетикою!

Дуже приємно зустрічати в різних музичних проєктах своїх старих (от швидко на війні час летить – знайомі ж бо лише рік-два!) друзів по спільному цеху “Тісні, народжені в АТО”. Потужний, напористий, радикальний доброволець Олександр Бик – він своє прізвисько виправдовує з головою! Мій земляк із Луганщини, боєць 30-ї бригади “Професор” (справжній, між іншим) Сергій Кононенко! Невгамовний, талановитий, цікавий!

Дякую, друзі, за ваші серця та таланти! Радий був познайомитися з музикантом Василем Лютим. Потужно, впевнено, музично, професійно! Його було чути скрізь, навіть коли він не виступав.

живий концерт із класним звуком – це, як кажуть в Одесі, – “дві великі різниці”, одним словом – бомбезно! Відчувається свій Стиль! А це найголовніше в будь-якому творчому процесі: немає свого стилю – немає творчої особистості, а є вдала чи така-сяка копія іншого стилю. От і все. Я не дуже знаю на музичних течіях, але Сергій з’єднав сучасний рок із фольком, епосом давньої Русі-України, і вийшло щось метафізичне та езотеричне. Приваблює з першого акорду і не відпускає до останнього! Браво! Приїхав додому, слухаю в “ютюбі”.

“Друже Музико” з Одеси – тричі респектуй! Також гурт має своє лице, свій драйв, який ні з чим іншим не сплутаєш! Познайомитися особисто не вдалося, але красуні-басистці особливо подякував! “Тут!” каже, що то Ірина Барвінська! Дякую фронтмену гурту Максимові Трубнікову!

Пишаюся, що особисто знайомий з неперевершеним кобзарем Тарасом Силенком. Коли він грає та ще співає – це якесь чаклунство! Сильно, впевнено, потужно, навіть

Цікава, глибока людина, поет, доброволець Олег Короташ. Мав нагоду особисто з ним поспілкуватися та почути декілька його поезій – незвично, відверто, по-живому...

Порадували показуві виступи козацьких клубів. Добре, що бойових козацьких однокорств хлопчики та й дівчатка навчаються з дитинства, вчаться володіти зброєю та працюють руками й ногами. Мене завжди цікавило, як передалися всі ці прийоми, якщо козацтво як інституція вже майже 250 років не існує? Невже тільки за малонками, картинками, книжками? Тут, мені здається, особливо важливим є прямий, безпосередній процес передачі від вчителя до учня! Як воно все це збереглося?! Правда цікаво! А показовий виступ був досить впевнений! Дякую козацьким школам “Хорс” і “Спас”!

Окрім двох потужних концертів у різних місцях Холодного Яру, багато було різних заходів вшанування героїв Коліївщини та Холодного Яру.

В’ячеслав КУПРІЄНКО

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ ГАЗЕТИ “НЕЗБОРИМА НАЦІЯ”

Українському Конгресову комітетові Америки (відділ на Лонг Айленд, голова Степан КУНИЦЬКИЙ) – 8000 грн. (на передплату “НН” воююкам, волонтерам і просвітянам).

Броніславові ГРУНТУ (Вінницьчина) – 3800 грн.

Володимирові ДЕНИСУ – 1000 грн.

Вікторові КОБЗАРЮ (Криничанський р-н) – 150 грн.

Ігореві СМЕТАНСЬКОМУ (Калуш) – 150 грн.

Світлані МИРОНЧАК (Хмельницьчина) – 100 грн.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

переплатний індекс: 30504

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Ця газета – про долі українських січових стрільців, воєнів Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, воєнів АТО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”.

Наш індекс – 33545

Редактор Роман Коваль
Верстка Олександр Литвин
Коректор Надійка Овчарук
Інформаційне забезпечення Микола Владзімирський, Іяна Гайдук
Люба Криворот

Технічний директор Максим Селюзкін

Адреса для листування 03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 kovalroman1@gmail.com Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КВ №325. Наклад 2000 примірників. Видруковано 03.09.2018 р. ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед” Номер замовлення 1710320 Засновник Роман Миколайович Коваль